

Doodgewoon...

“Komt u binnen, buurvrouw. Wat verschaft ons de eer van uw bezoek?”

De moeder van Flavia en Linus ondersteunde de oude dame bij het binnenkomen.

Flavia schoof de stoel van haar vader naar voren, die had toch nog een paar dagen dienst op de wachttoren. Met een zucht liet de oude vrouw zich in de stoel zakken.

“Ik heb hulp nodig.” zei ze.

Zij was de weduwe van Lepus, een oude dienstmakker van Flavius, de vader van Flavia en Linus. Lepus had bijgetekend bij het leger, nadat hij er al een dienstperiode van vijftig jaar op had zitten. Zes jaar geleden was hij plotseling overleden tijdens het onderhoud aan de limesweg en zijn dienstmakers, onder wie Flavius, hadden een eervolle begrafenis voor hem verzorgd.

“Wat kunnen we voor je doen, Ammaca?” vroeg de moeder van Linus.

De oude vrouw haalde diep adem. “Zoals je weet is onze dochter Alba getrouwd met die Bataaf...een goeie jongen hoor. Nadat hij uit het leger is gegaan zijn ze gaan wonen in Nigropullum¹ waar ze een taberna² zijn begonnen. Nou is Nigropullum hier niet zó ver vandaan, maar op mijn leeftijd is het wel een heel gedoe. Mijn lieve Alba komt zo nu en dan weer even bij mij thuis, maar ze heeft het heel druk met de taberna.”

“Ze is hier pas nog geweest.” zei Flavia.

“Ja...de schat!” zei Ammaca met een glimlach. “Ze wilde iets speciaals doen voor haar overleden vader, maar daarvoor heeft ze zelf te weinig tijd. Nu heeft ze geld bij me achtergelaten en gevraagd of ik een herdenking voor hem wil houden.

Maar weet je...ik kom van de stam van de Ubiërs en ik heb me erg moeten aanpassen aan de mensen hier. Voor de Romeinse gewoonten heb ik, door het plotselinge overlijden van mijn lieve Lepus, te weinig tijd gehad. Dat geld bijvoorbeeld...moet ik dat op zijn graf leggen of moet ik er iets mee kopen...ik weet daar zo weinig van...”

Flavia en Linus keken hun moeder aan. “Wij willen graag helpen!”

Hun moeder knikte...

Een paar dagen later verliet een kleine stoet het huis, in de richting van het grafveld.

Linus had zijn neefje Sigi opgeroepen om mee te helpen en samen ondersteunden ze Ammaca tijdens de wandeling naar de laatste rustplaats van haar overleden man.

“Moeten er geen muzikanten en huilers zijn?” vroeg Sigi, die wel eens een Romeinse begrafenis had gezien.

“Nee joh!” antwoordde Linus. “Dit is geen begrafenis! Als iemand begraven wordt is iedereen treurig en worden er klaagvrouwen ingehuurd om te helpen bij het wee-klagen. Dit is een herdenking...er worden goede herinneringen opgehaald en daar word je vanzelf blijer van.”

Ammaca knikte. “Ik heb heel veel goede herinneringen aan Lepus.” zei ze.

Ze waren aangekomen bij het grafveld aan de rand van de vicus en hielden stil bij het graf van Lepus. Flavia en haar moeder hadden bloemenkransen gevlochten en legden die op het graf. Ze hadden wijn en voedsel meegenomen, waarvan een kleine hoeveelheid plechtig op het graf werd gelegd, samen met een schaalje brandende wierookkorrels. Al etend,

¹ Zwammerdam

² Herberg of taveerne

ECHT GEBEURD!

drinkend en vertellend werd het zelfs een beetje gezellig en zagen ze allemaal de vriendelijke, oude Lepus weer voor zich.

“Fijn dat zijn vrienden er voor gezorgd hebben dat hij hier, op zijn eigen plek is verbrand en niet op de gemeenschappelijke vuurplaats!” zei Ammaca dankbaar.

Er waren meer mensen op het grafveld voor een bezoek aan hun doden en er waren ook bekenden bij. Het was heel prettig om met elkaar over elkaars overledenen te praten. Soms waren er grappige herinneringen en er werd gelachen.

Het was geen koude dag, dus niemand had haast om te vertrekken.

“Dank jullie allemaal voor jullie hulp.” zei Ammaca, toen ze klaar stonden voor de wandeling terug naar huis. “Zonder jullie had ik niet geweten wat ik moest doen en zonder jullie aanwezigheid zou ik veel verdrietiger zijn geweest. Door jullie hoef ik niet bang te zijn dat ik fouten heb gemaakt en hoef ik mij weinig te verwijten!

Alba zal ook blij zijn als ik haar alles over vanmiddag vertel.”

“Ik hoop dat ik later heel belangrijk word.” zei Linus op de terugweg tegen Sigi.

“Hoe kom je dáár nu weer op?” vroeg die.

“Belangrijke mensen kunnen worden begraven naast de weg langs de limes.” zei Linus.

Sigi keek hem nog steeds niet begrijpend aan.

“De weg langs de limes is aangelegd in opdracht van de keizer.” legde Linus uit. “Als je daar begraven ligt, ben je dus dicht bij de keizer-zelf!”

Sigi gaf hem een klopje op zijn rug. “Dan dopen we de weg langs de limes om in de weg langs Linus.” beloofde hij. Net op tijd dook hij weg toen Linus hem een klap voor zijn kop wilde verkopen.

“Ik zal je nòg eens iets persoonlijks toevertrouwen, stomme Fries!” zei Linus met een grijns.

ECHT GEBEURD!